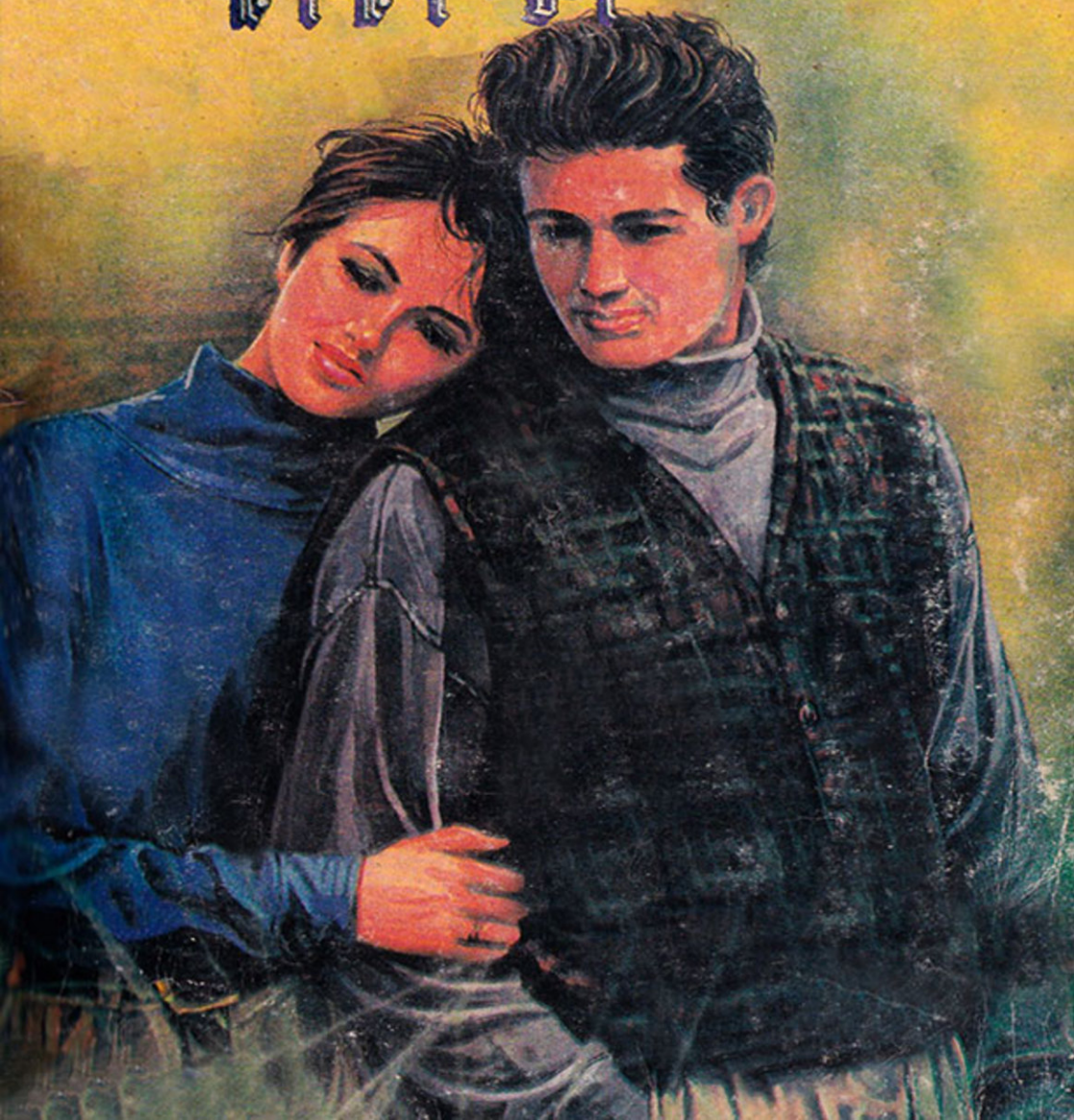


လမ်းဆုံ

ဇာတ်ကားအချစ်



(၁)

ငြိသည် လက်ထဲက ငါးခုထွင်လက်စ အကောင်ကိုချကာ လက်သည်းရှည်များကြားထဲဝင်နေသော ငါးခုအသားကလေးအစအန ကို နောက်လက်တစ်ဖက် လက်သည်းနှင့် ထိုးကော်ထုတ်ကာ ရှုံ့မဲ့နေ လေ သည် ။ ကြီးကြီးမြက လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့...မိငြိ...၊ ကြည့်စမ်း ... လက်သည်းကြားထဲက ဟာတွေ ကော် နေပြန်ပြီ...။ ရွံ့စရာဟယ်..၊ ဒီ ဟာမလေးနယ်...”

ငြိကရှုံ့မဲ့ရင်း...

“ငြိလက်သည်းထဲဘာမှ ဂျီးမရှိဘူးနော်... ကြီးကြီးမြသိထားဖို့ က...၊ အမြဲသန့်ထားတာလေးတွေ လက်သည်းရှည်သမားကို ငါးအသားထွင်ခိုင်းတော့ လက်သည်းကြားဝင်တာပေါ့ အဲဒါတွေ ကော်ထုတ် ပြီး ထည့် နေတာလည်း ဟုတ်ဘူး..ဟင်း...”

အဖော်ကောင်မလေး အလုံးသည် ငြိစကားကို တဟိဟိရယ်နေသည်

။

“စကတည်းက ဒီလက်သည်းရှည်ကြီး ကြောက်စရာတွေကို တခုတ် တရမွေးမြူနေတာကိုး ကျန်းမာရေးနဲ့ လည်း မညီညွတ်ဘူး...ညှပ်ပါဆို တာ...”

“အို...ကျန်းမာဖို့ လက်သည်းရှည်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လှဖို့ ဟာကို ...”

“အလုပ်ခိုင်းမယ်ဆို ညည်းဟာတွေက တမှောင့်မဟုတ်လား...မနိုင်ရင်ကာ ရှည်နေတာ၊ တော်ရုံ လည်း မဟုတ်၊ ဆိုးထားပလားဆိုရင်ဖြင့် လက်သည်းပုပ်နေတဲ့ အရောင်...”

ကြီးကြီးလှကပါ.. ခုမှ ရောက်လာကာ...နှုတ်မနှေးစတမ်း ဝင်ကူလိုက်ပြန်သဖြင့် ငြိမ့် ပိုပြီးရှုံ့မဲ့စု ပုတ်ကာ...ငါးပြုတ်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးရင်း...

“တော်ပြီ...နှင်တော့ဘူး...”

“ခိုင်းရင်ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဟယ်...ကြည့်ဦး”

ကြီးကြီးမြက ထွင်ပြီးသားငါးအသားကို လက်နှင့်ကိုင်ခြေစမ်းသပ်ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး အံ့ကြိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“မှားပါတယ်တော်...သူ့ထွင်ခိုင်းမိတာ၊ ကြည့်ပါအုံး မမလှရယ်...အရိုးချည့်ပဲ၊ အရိုးတောင် စင်အောင် မနှင်တတ်ဘူး..”

“ညည်းကိုက ခိုင်းတာ မှားတယ်...”

“ဒီမလည်း လက်မလည်လို့ တစ်ခုခိုင်းမိတာ...၊ဆန်မှုန့်အိုး မွေခိုင်းမိတော့လည်း လက်ကြောတောင့်လို့ ဆိုပြီး ခိုးခိုးနားနေတာနဲ့ ဆန်မှုန့်တွေ လုံးကုန်တယ်လေ...၊ ဘာသွားသုံးရမလဲ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး.. အသုံးမကျတာ လွန်လွန်းတယ်...စိတ်ကုန်တယ်...”

“အေးလေ...သူ့သူငယ်ချင်းတီတီတို့ များ ဆို အိမ်မှာ သမီးကြီးဆိုတော့ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ် အားလုံးလုပ်ရတာ၊ အချက်အပြုတ်များ လ

ညည်း တော်လိုက်တာ၊ သိပ်မိန်းမဝီသတာဘဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းနေရက် နဲ့ ရ အောင်အတု မခိုးဘူး...”

ကြီးကြီးလှနှင့် ကြီးကြီးမြမှာ အပျိုကြီးညီအစ်မဝီဝီ ငြိကို ဆူရာကြိမ်း ရာ၌ ထာဝစဉ် အတိုင်အ ဖောက်ညီလှပေသည် ။ ကြီးကြီးလှ တစ်ခွန်း ဆုံးသော် ကြီးကြီးမြ အလှည့်ကျသည့်အားလျော်စွာ...

“အမလေး...မမလှရယ်၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို အတုခိုးဖို့ များ သိပ်မ မျှော်လင့်ပါနဲ့ ဦး၊ အချင်းကို တုဖို့ နေနေသာသာ... အဆင်းကိုရောတု တတ်ရဲ့ လားလို့ ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ ဒီလောက်မိန်းမဝီသ အိန္ဒြေရပြီး ယဉ်ကျေးသပ်ရပ်နေတာ နိစ္စဓူဝ မြင်နေပါလျက်နဲ့ ဒါကိုတောင် အတုခိုး နိုင်လို့ လား...”

“ဟုတ်ပ...”

ငြိက ဆောင့်ခနဲထ,ရင်း..

“ဝတ်ပုံစားပုံကြည့်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရပါဘူးနော်...”

“နို့...ဘာကိုတန်ဖိုးဖြတ်ရမှာ လဲ...၊ ညည်းလို သွားလေရာ ယောက်ျားလေး တရုန်းရုန်းဖြစ်နေ တာနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ရမလား...”

“ဒါကသူတို့ ဟာ သူတို့ ငြိကို ချစ်ကြ ကြိုက်ကြပြီး လိုက်နေကြတာ ငြိက ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ၊ ကြီးကြီးမြတို့ တီတီကို ကြိုက်တဲ့ လူမှ မရှိ တာ၊ ကြိုက်ရင်လိုက်ကြမှာ ပေါ့...”

“သူနေတာက အိန္ဒြေရတော့ ဘယ်သူက လိုက်ရဲမှာ လဲ...”

“ငြိလည်း ငြိဟာ ငြိနေတာပဲ၊ ကောင်လေးတွေ သူ့ဟာသူလိုက်နေ တာဘဲ၊ ငြိက ပရောပရည် လုပ်နေလို့ လား...”

“ကြည့်စမ်း၊ တစ်ခွန်းမှ မခံဘူး၊ လိုက်မှာ ပေါ့...ညည်းကိုကြည့်လိုက်ရင်ဆံပင်ကလည်း ဖို့ ရှိဖူးရား စုတ်ဖွာဖွာ၊ အင်္ကျီကလည်း ကိုးရိုးကားရား ဖိုသီဖတ်သီ...၊ ပွတဲ့ ဟာကပွလွန်း၊ ကြပ်တဲ့ ဟာကြပ်လွန်း၊ ဟိုက ပိတ်စက ဒီကိုချိတ်၊ ဒီဖက်ကဖဲပြားက ဟိုဖက်သွားထပ်၊ ကြယ်သီးတွေ ဒလဟောတပ်...၊ မလိုတဲ့ နေရာ ကြယ်သီးစေ့ ...လိုတဲ့ နေရာ ကြယ်သီးဖြုတ်...။ ဝတ်လိုက်ပလားဆို လူကြည့်ချင်စရာ ပုံဆန်းကိုး၊ ကော်လာချွန်းက ချက်ထိရောက်လိုရောက်...”

“ဟာ...ဒါကြီးကြီးလှ ပိုတာပါ။ ဘယ်အင်္ကျီကော်လာက ချက်ရောက်လို့ လဲ...ပြော...”

“သဘော ပြောပြတာ...”

“ကြီးကြီးလှ သဘောက...ပိုနေတာ...”

“အမလေး.. နှုတ်သီးကောင်း၊ လျှာပါး၊ သွား...သွား...ညည်းဆံပင်တွေ ကျွတ်ကျဝင်ကုန်မယ်၊ အစားအသောက်ကိစ္စလုပ်တာ ဒီဆံပင်ဖရိုဖရဲကို စည်းနှောင်သိမ်းဆည်းလာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးရင်တော့ စားပြပါလိမ့်မယ်၊ အစားဆိုလည်းနဲ့ တိုက်ခဲ့၊ အလုပ်ဆို ကျားထက်ကြောက်သေးဆိုတာ ညည်းလို အစား...”

“ဟွန့်...”

ငြိက ထ၊ ကာ ဘေစင်မှာ လက်ကို စိမ်ပြေနပြေဆပ်ပြာမွှေးမွှေးနှင့် ဆေးလိုက် ပြန်ရှုကြည့်လိုက်၊ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ ပြန်ဆေးလိုက် လုပ်နေသည် ။

“ဘာလုပ်လုပ် မပြီးဘူး...၊ ဖယ်ဦး ငါ့လက်ဆေးရဦးမယ်၊ ညည်းလိုပက်ကျိမမျိုး စစ်အတွင်း ကသာမွေးရင်...ဗုံးထိလို့ သေပြီ...”

“ကဲ...ဘာလုပ်လုပ် လိုက်ပြောနေတာဘဲ လူကို၊ ဘာလုပ်နေရတော့ မှာ လဲ...”

“ဟိုနားလေး ထိုင်နေပါနော်...မယ်မင်းကြီးမ၊ ပြီးမှ ပဲ စားတော်မူ...”

“စားတော်မူလို့ မပြောရဘူး...ဘုန်းပေးတော်မူလို့ ပြောရတယ် ကြီးကြီးမြရဲ့ ...”

“တယ်...”

ကြီးကြီးမြက ဇွန်းရှည်နှင့် ခေါက်ဖို့ ရွယ်လိုက်သဖြင့် ငြိမ့် အပြေး ရှောင်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ စုပုတ်ကာ ထိုင်နေသည်။ ။ လက်သည်းလေး တွေကြားကို သွားကြားထိုးတုတ် အချွန်နှင့်ကော်လို့ အပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

တီတီက လောလောဆယ် ငြိ အချစ်ဆုံးအတွဲဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ ငြိက တီတီကို အရေးတယူရှိပါ သည်။ ။ သို့သော် နှိုင်းကာ နှိုင်းကာ အဆူခံရဖန်များ တော့ လူကစိတ်တိုချင်လာသည်။ ။ တီတီက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားတတ်တာ ငြိ လက်ခံပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သူတစ်ပါးကို နှိမ်ရာကျမလားမပြောတတ်...။ တီတီဟာ ငွေကြေးမပြည့်စုံသဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ရသည့်အထဲမှာ သူနှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်အောင် ဗမာအင်္ကျီလက်ပြတ်လေး ဝတ်ဆင်တတ်တာ။ တကယ်တမ်းတော့ တီတီအတွင်း စိတ်က ဤမျှမရိုးသားပါဘူးဟု ငြိ ကသိသည်။ ။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း သိက္ခာကိုယ်ကချလျှင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန် ထောင်းသလို သာရှိမှာ ပေါ့။

ငြိ အပုပ်မချလိုပါ။ ဗမာအင်္ကျီနှင့် တရုတ်ပိတ်လုံချည်လေးတွေ၊ ဗမာ

ဖြစ်ချိတ်လေး၊ ယောလေးတွေ ဝတ်ဆင် နေရတော့ လိုက်ဖက်ယဉ်ကျေး
အောင် ဆံပင်ကိုပါ ကျစ်ဆံ့ပြီးရှည်စတိုင်လုပ်လိုက်တာပေါ့...။

တကယ့်ကို မြန်မာဆန်တာကို နှစ်ခြိုက်သူတွေရှိကြသော်လည်း တီ
တီက ဤသို့မဟုတ်တာ ငြိ သိပါသည် ။ ငြိသည် လူတစ်ယောက်ကို အ
တွင်းစိတ်ထိ ထိုးထွင်းကြည့်တတ်ကျင့်ကြောင့် ချက်ခနဲ မမြည်ဘဲနှင့်
နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား။ တီတီဟာ မဟာဆန်သူရယ်လို့ ကောင်
ကလေးတွေက သတ်မှတ်ရသည့် ပုံစံဖြစ်နေသော်လည်း အမှန်တကယ်
ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားချင်လို့ မဟုတ်တာကို သူ့ရဲ့ အပြောအဆို အပြုအ
မူများမှ သိခွင့်ရပါသည် ။

သို့သော်ဒါဟာ ငြိနှင့်မဆိုင်။ သူ့စိတ် သူ့သဘောဘယ်လိုရှိရှိ တီတီကို
ငြိ ချစ်သည် ။ ခင်သည် ။ တီတီဟာ ရုပ်အလှစားကြီးမဟုတ်သော်လည်း
မခွဲတရို့နှင့် တစ်မျိုးယဉ်ပါသည် ။ ငြိတို့ လမ်းထဲကို ပြောင်း လာတာလဲ
တစ်နှစ်နီးပါးခန့်သာရှိအုံးမည် ဖြစ်သော်လည်း တက္ကသိုလ်တစ်ခုထဲ မေ
ဂျာတစ်ခုထဲ လာဆုံတွေ့ နေသဖြင့် ငြိနှင့် ခင်ခင်မင်မင် တွဲဖြစ်နေပါသ
ည် ။

“ကဲ...ကဲ...ပြီးပါပြီ...ကျက်ပါပြီ...၊ ညည်းပြောသလို ညည်းအရင်
ဘုန်းပေးဖို့ အရေးကြီးပါ တယ် မယ်မင်းကြီးမ”

ကြီးဒေါ်များ သည် မိတဆိုး ဖတဆိုး ငြိကလေးကိုချစ်ကြသည် သာ။
ဟင်းရည်ကျက်သည် နှင့် မုန့်ပန်းကန်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ နံနံပင်၊ ဘဲဥပြုတ်၊
အကြော်များ ၊ ပဲသီးစိမ်းလှီးပြီးသား ငံပြာရည်ပါ မကျန် ငြိ ရှေ့စားပွဲပေါ်
အရောက်ဖြစ်နေလျက် ဟင်းရည်ပူပူကြီးကိုတော့ ပန်းကန်စောက်
အကြီးကြီးနှင့် အငွေ့ ထောင်းထောင်းယူလာသည် ။

ငြိက အားပါးတရ စားဖို့ ပြင်ရွယ်ရင်း...

“တီတို့အိမ်လဲပို့မှာ နော်...”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချိုင့်ပြင်ထည့်...”

“ဟာ...စားပြီးတာနဲ့ သွားပို့မှာ ၊ အခုထည့်ထားရင် အချိန်မပုပ်ဘူး ပေါ့၊ အလုံးက...ငြိကို ထည့်ပေးမှာ ပါနော် .. အလုံး...နော်၊ လှလှပြင်ပြီး ထည့်ပေးနော်...”

အလုံးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ချိုင့်ယူကာ သုတ်နေလျှင် ကြီးကြီးမြဲတို့ မျက်စောင်းက ငြိအပေါ် ဗျက်ခနဲ ဗျက်ခနဲ ကျရောက် လာလေသည် ။

ချိုင့်ဆွဲကာ ထွက်လာသော ငြိသည် ထုံးစံအတိုင်းလမ်းလျှောက်ဟန် က လမ်းလုံးပြည့်မျှ ယိုင်တိုင်တိုင်...၊ မတိုမရှည်ကျောလယ်ရောက်ခန့် ဆံပင်အုပ်က မျက်နှာကိုလာဖုံးလိုက် ဖယ်ခွာလိုက်၊ လက်တစ်ဖက်က ချိုင့်ဆွဲကာ လက်တစ်ဖက်က ချောကလက်ပြားကို ကိုင်ကာ ကိုက်ဖဲ့စား လာသည် ။ ငရုတ်သီး စပ်ခဲ့သဖြင့် မျက်ရည်ဝိုင်းတာက သေချာ မပျောက်သေး။

ငြိတို့ လမ်းသည် ဒီဖက်ထိပ်က ခြံကျယ်နှင့် အိမ်ကောင်းများ ချည်း။ တဖြည်းဖြည်း ဟိုဖက်ကို မြေကွက်တွေကျဉ်းကာ အိမ်တွေလဲ ညံ့လာသည် ။ လမ်းသွယ် လေးဖက်ချိုးကွေ့ဝင်လာလျှင်ကား ညံ့ သည် ထက်ညံ့ ကာ အတွင်းဖက်၌ တဲကလေးများ အထိပင်ရှိပါသည် ။ ပိုက်ဆံရှိသူတွေ က ထိုတဲကလေး တွေ ရှိရာအကွက်တို့ ကို ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားပါသည် ။ သို့သော် ခြံကျယ်တစ်ခုရလာဖို့ တစ်ကွက်ကလေးဘဲ ဝယ်လို့ မရ..။ တဲကလေးပေါင်း လေးငါးခုကို စုဝယ်မှ မြေကွက် အသင့်အတန် တစ်ခုဖြစ် လာမည်။

ထိုအခါတွင် တဲကလေးများက ကပ်ဖိုးကပ်ဖဲ့ကပ်သတ်ကာ... သူတို့ မြေကို မရောင်းကြဘဲနေ သည် ။ ဟိုဘက်က ရောင်းပြီး အလယ်ထဲက

မရောင်းလျှင် ဘာသွားလုပ်ရမည်နည်း။ တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦးကကပ်
နေကာ... တဲကလေးများ ပျောက်သွားပြီး ရပ်ကွက်သန့်ဖြစ်လာဖို့ အတွက်
ကံက အလှမ်းဝေး နေသည် ။

တီတီအိမ်သည် ...ထိုလမ်းသွယ်ကလေးထိပ်အိမ်ပင်။ အစိတ်ခြောက်
ဆယ် မြေကွက်ထဲက ပျဉ်ထောင်အိမ်မွဲမွဲကလေးဖြစ်သည် ။ ကိုယ့်ခြံ
ဝင်း ကိုယ့်တံခါးပိတ်ထားလို့ ရသော အဆင့်ဖြစ်ပေမဲ့ ခြံဝင်း နှင့်အိမ်က
အတိနီးပါး မြေပိုမကျန်သလောက်၊ မျက်နှာစာ၌ ဆယ်ပေလောက်...
တစ်ဖက်ဘေး၌ ငါးပေ လောက်...ဒါပဲကျန်တာ ကျန်တာတွေက
စည်းရိုးနှင့် ကပ်နေသည် ။

ခြံထဲက ထွက်ကာ လမ်းလျှောက်လာကာစကတည်းက တစ်ခြံထဲမှ
သကောင့်သား တစ်ယောက် သူ့ ခြံထဲ သူရပ်နေရာမှ ငြိကို မြင်လျှင်
ပြူးပြဲပြီးစိကာ ခြံတံခါးဖွင့်ထွက်ပြီးနောက်နားက မယောင် မလည်ပါ
လာတာ ငြိ သိသည် ။ သွားလေရာ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ပါတတ်
သူတွေ ငြိပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာကြောင့်များ နေပါလိမ့်...။ အလကားသက်
သက် လူအလိုက်များ တာ လူပြောခံရစရာဖြစ်နေသည် ။

ငြိမှာ လှည့်ကြည့်တာလည်း မဟုတ်...မူပျက်တာလည်း မရှိ...။ မိန်း
မတို့ တတ်အပ်သည့် ပညာရပ်တွေထဲက...မရှိသော နောက်စေ့မှ
မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုမြင်နိုင်စွမ်းခြင်းကြောင့်သာ ထိုသူလိုက်လာတာကို
သိသည် ။ မလိုက်နဲ့ လို့ လှည့်ပြောဖို့ ရာလည်း ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်သ
ည် ။ ဒါကြောင့် ငြိက ဂရုမစိုက် ထီမထင်...ဘယ်သူလိုက်လိုက်...အေး
အေးဆေးဆေးဘဲ...ဆိုသည့် ရပ်ရည်နှင့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား ခြင်းသာ

။

ဒါကိုတစ်ချို့က...စကားတင်းဆိုစရာ လုပ်ပြန်သည် ။ ငြိဟာ...လိုက်

ချင်သလို လိုက်ကြစမ်းရယ် လို့ ... လမ်းဖွင့်ပေးထားတာ မထိတထိ မျက်နှာပေးထားတတ်တာကြောင့် ကောင်ကလေးတွေက လိုက်ရဲကြတာ ...တဲ့ ။ အခုလည်း လောလောလတ်လတ်ကြီးကြီးမြတို့ မြည်တွန်လိုက်သေးတာကြောင့် ငြိက...ခြေ လှမ်းကို မြှင့်ကာ....သွက်သွက်နှင့် တီတီအိမ်ရောက်အောင် လျှောက်လေသည် ။

မရောက်ခင် နှစ်အိမ်ခန့်အလို...တီတီနှင့် မျက်စောင်းထိုးကျကျ ခြံဝင်းကား...တလောက ရောင်းချပြောင်းရွှေ့သွားသောခြံတည်း။ ထိုခြံရှေ့တွင် ပစ္စည်းသယ်ပို့လာသော ကားနှစ်စီးခန့် ထိုးဆိုက် ကာ...နံပါတ်အလွန်နိမ့်သော ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းကား အစိမ်းနုကလေးတစ်စီးလည်း ဘဲရပ်တန့်ထားတာ တွေ့ရ လေသည် ။

“အင်း...လူသစ်တွေ ပြောင်း လာပြီ...”

ငြိက စိတ်ထဲမှ စူးစမ်းမှတ်ချက်ချရင်း...မိန်းကလေးပီပီ...ကိုယ့်လမ်းထဲပြောင်းရွှေ့လာသော လူသစ်မိသားစုဝင်တွေမှာ မည်သူတွေဖြစ်မလဲဟု စပ်စပ်စုစုကလေးလှမ်းကြည့်မိလေသည် ။ သယ်ပိုးနေကြသူတွေမှာ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရေး ဆားဗစ်တစ်ခုမှ လုပ်သားတွေမှန်းသိသာစွာ...အင်္ကျီဘောင်းဘီ... ယူနီဖောင်းဆင်တူဝတ်တွေဖြစ်သည် ။

ခြံတံခါးရွက် သံပန်းကွက် အနားရပ်တန့်နေသော အဖွားကြီးမှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ငြိ သည် ထိုးထွင်းကြည့်တတ်သော ဗီဇအရ အဖွားကြီးရဲ့ မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်ရင်း အကဲခတ်သည် ။ အသက်က ငါးဆယ်ကျော်ရုံပေါ့...။ ခြောက်ဆယ်နီးပါးတွေတောင် ဆံပင်ကို ရှင်းရသိမ်းရလွယ် အတိုဖြတ်စည်းထားချိန်၊ ရှေ့ဆံပင်ကို အထပ်သိမ်းကာ ဖီးတတ်ဆဲအချိန်မှာ ကကြီးပုံနဖူးကို အပြောင်လှန် သိမ်းပြီး ခေါင်းနောက်ဖက် အပေါ်မကျအောက်မကျ အသင့်ဆုံးနေရာမှာ ဘီးဆံပတ်အ

ကံအက်ပတ်ထား ခြင်းကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ရှိုးထုတ်ဖို့ (တနည်း) ဟန်လုပ်ဖို့ ၊ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲဖို့ ...သိပ်ဝါသနာမပါသော ...သိပ်အားမထုတ်သော ခပ်ရိုးရိုးမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။

မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးရှိသော်လည်း ထိုသနပ်ခါးသည် တောသူယာသူ မိန်းမကြီးတွေကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထူထဲကွက်ကြားနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ...ရှင်မတောင်အကောင်းစား ဖြူဖြူကလေးကို ပါးသထက် ပါးအောင် ညှိညှိကလေး သနပ်ခါးသွေးတတ်ရုံ လိမ်းကျံထားတာမို့ ဒီမိန်းမကြီးဟာ...ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာနှင့် မဆိုင်ဘဲ သနပ်ခါးလိမ်းပုံမှာ ပင် အဆင့်အတန်း တစ်ခုရှိတာ သိသာနေပါသည်။

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရပ် ကြည့်နေသော်လည်း လက်နောက်ပစ်ပုံမှာ ပခုံးနှစ်ဖက် ပြန်ကျော့ ကာ မာန်ထယ်ထယ် နောက်ပစ်ထားပုံမဟုတ်...။ ငြိမ်းချမ်းသော အသွင်ဆောင်ပါသည်။ ။ ပစ္စည်း သယ် နေပုံကို ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်း၌ ပိုက်ဆံပေးခိုင်းရသော ဤလုပ်သားများ အပေါ်... ကူညီနေသူ များ အဖြစ် ကျေးဇူးတင် ကျေနပ်ရိပ်သာ ရှိလျက် သူ့ပစ္စည်းများ အတွက် ကျိုးမလား ပဲ့မလား ကွဲမလား ရှမလား ပျက်စီးကုန်လေမလား...ဟူသော နှမြောတသ, မောဟ စိတ်မျိုး လုံးဝကင်းရှင်း လျက်ရှိသည့် အတွက်... သူတစ်ပါးအပေါ် အကောင်း မြင်တတ်သော ထိုမိန်းမကြီးသည် ခင်မင်စရာ အလွန်ကောင်း ပါလိမ့်မည်။

ငြိသည် ကြီးဒေါ်တွေနှင့် နေရသူပီပီ... ကိုယ့်အဒေါ်အရွယ် မိန်းမကြီးမျိုးကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးတတ် ရာ...ယခုမိန်းမကြီးမှာ ငြိအတွက် ချစ်ခင်စရာ ကောင်းနေပါသည်။ ။

“အန်တီ... ဒီတစ်စီး နောက်နည်းနည်း ဆုတ်ချင်လို့ ဒီဗောက်စ်ဝက် ဝွန်း... နောက်ဖက်ရွှေပေး ပါလား ခင်ဗျာ...”

“အော်...ဟုတ်ကဲ့”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို မိန်းမကြီးက
ခေါင်းညိတ်ရင်း အိမ်ထဲဖက်လှည့်ကာ...

“သားရေ...ရှမ်းလေးရေ...ကားလေးရွှေ့ပေးပါကွယ်...”

မိန်းမကြီးအသံကြောင့် ငြိမျက်လုံးက ခြံထဲဆီသို့
ဒိုင်းခနဲရောက်သွားပါသည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကတဲက ကြည့်လာသည် ဖြစ်ရာ...ဤအချိန်၌ ငြိခြေလှမ်းတို့ သည် ခြံရှေ့နားရောက်ခါနီး နီးကပ်နေပေပြီ။ ခြံကလေးမှာ ပေခြောက်ဆယ် ရှစ်ဆယ်ခန့် မကျဉ်းမကျယ်ကလေးဖြစ်ကာ အတွင်းဖက်မှ တိုက်ကလေးကား သိပ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခန့်ခန့်ညားညား မရှိလှသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်းအုပ်ညှပ်တိုက် ခပ်ညှပ်ညှပ်ကလေးပင်။ သို့သော် သစ်သားများ နေရာ၌ ဖြူဖြူ၊ အုတ်သားနေရာ၌ အစိမ်းနု၊ အမိုးပြားများက အစိမ်းပုပ်နှင့် ဗောက်စိပ်ဝက်ဂွန်းကားကလေး အရောင်နှင့်လည်း လိုက်ဖက်စွာ အရုပ်အိမ်ကလေး နှယ် တည်း။

ထိုအရုပ်အိမ်ကလေးအဝန်းမှ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ခြံဝသို့ လျှောက်လှမ်း လာလေ ရာ ...ငြိသည် ချောကလက်ပြားလေးပါးစပ်နား ထောင်လျှက်သား...မကိုက်မိသေးဘဲ ငေးခနဲ မိန်းမော သွားလေသည်။ ။

ခပ်တိုတိုထောင်နေသော်လည်း မသပ်မရပ် ဖွာဆန်ကျဲဆံပင်နှင့် အသားအရေ ဖြူဆွတ်ဝင် စိမ်းကာ...ပါးကလေးများ နီမြန်းပန်းသွေးပြေးနေသော ပိန်ရှည်ကောင်ကလေးတစ်ယောက်သည် စွပ်ကျယ်ဖြူလက်ပြတ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအလှဆုံးအပြာရောင်မျိုးနှင့် မှုန်တေတေ ထွက်လာနေလေသည်။ ။

ရှမ်းလေး...ရှမ်းလေး...။

ငြိသည် အသက်ရှူပင် ရပ်သလိုဖြစ်ကာ တစ်လောကလုံးကို သတိလွတ်မေ့ပြီး ကောင်လေးကိုသာ ငေးမောနေလေသည်။ ။ ငေးလျက်နှင့် မောနေသဖြင့် တကယ်ပင် ငေးမောခြင်းအစစ်တည်း။ ခြံတံခါးဝရောက်လာကာ သူ့ဗောက်စံဝက်ဂွန်းပေါ် လှမ်းတက်ခါနီး လမ်းပေါ်က ငြိကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ချိန်၌ ငြိသူတို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ရောက်ချိန်နှင့် အကိုက်ပင်...။ အလွန်နီးကပ်သွားသော ဆယ်ပေမျှအကွာမြင်ကွင်း၌ ...ရှမ်းကလေးနှင့် တကယ်ပင် တူလှသော... ထိုရှမ်းလေးပါးပြင်နီစွေးစွေးပေါ်မှ မှဲ့ခြောက်အစက် အပြောက်များ သည် ပင်လျှင် မြတ်နိုးစရာအပြည့်တည်း။

ဤမျှ ချစ်ဖို့ ကောင်းသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဒီလမ်းထဲပြောင်းမလာမီ...ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ များ သွားရောက်ပုန်းအောင်းနေခဲ့ပါသနည်း။ ငြိအသက်ရှူမှားသွားအောင် သူ့အဘယ်အရာကို ဖန်ဆင်းထားသနည်း။

အမလေး...။ ရင်ခုန်ရခြင်းဆိုသည် က နှလုံးသားကို ဓာတ်လိုက်သလို...ကျင်စက်နှင့် အတို့ ခံရသလို ဖိန်းတိန်းကျင်ရှုကာ ပူနွေးနွေးနှင့် အခံရခက်လှသည့်ကြားမှ နှစ်သက်စရာကောင်းသော ခံစားချက် တစ်မျိုးပင်တကား။

ခြံဝ၌ မိန်းမကြီးကို ပြုံးရယ်ဖြစ်အောင် ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ပစ်လိုက်ကာ ငြိသည် တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် မျက်စောင်းထိုး တီတို့အိမ်ကို သွက်သွက်ပြေးလေသည် ။

“တီတီ...တီတီရေ...”

လက်ထဲက ချုံ့ပင်လျှင် ဘောင်ဘင်ခတ်ကုန်ကာ ချုံ့ဆင့်များကြားမှ ဟင်းရည်စီးကြောင်းကျ လာသည် ။

“ဟဲ့...ငြိလား၊ ဘာတွေတုန်း...”

တီတီအမေက အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဖျာခင်းကာ...မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် လိမ့်
နေရာမှ လှည့်မေးလိုက်လေသည်။ ။ ငြိအဖို့ ကား တီတီအမေကို
သိပ်ပြီး ချစ်ခင်လို့ မရ...။ တီတီအမေအန်တီကျော့သည် တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန်
စိတ်သဘောတူတာမဟုတ်။ အပြောင်းအလဲမြန်ကာ လှစ်ခနဲရွှေ့
လျား ပြောင်းရွှေ့တတ်သော မျက်လုံးများ နှင့် ဘယ်အရာကလေးအပေါ်
မဆို ကိုယ့်အတွက် အကျိုးအမြတ်တွက်ချက် စီစစ်သော မျက်နှာထား
လက္ခဏာမျိုးနှင့်တည်း။

“မုန့်ဟင်းခါးချက်စားလို့ ပါ အန်တီကျော့...”

“အမလေး...စောစောကလေးကများ လာပို့ပါတော့ဟယ်၊ ထမင်း
စား မကောင်းလို့ ညည်း နေတာ အတော်ပဲ...၊ ဘာကြော်ပါလဲ ဟေ့...”

“အကြော်က ဘူးသီးကြော်ပဲ...ငါးဖယ်ကြော်နဲ့ ဘဲဥတော့ပါတယ် အန်တီကျော့...”

“ဟဲ့...တီတီ...မုန့်လာလှယ်ချည်...၊ ထည့်စမ်းပါအုံး...စားရအောင်
...”

တီတီသည် သူ့အိပ်ခန်းကလေးထဲဆီမှ ထွက်လာသည်။ ။ သူ့အိပ်ခန်း
ကလေး ပြတင်းပေါက်သည် လူသစ်ပြောင်းနေသော ခြံဖက်၌ ရှိသည်။ ။
သစ်သားပြတင်းတံခါးဖွင့်ထားကာ ခန်းဆီးစ ပြာပြာကလေး ချထားရာ
အကြားမှ တီတီကချောင်းကြည့်နေခဲ့တုန်းဖြစ်သည်။ ။ ကောင်ကလေး
ကားတက် ရွှေ့လာနီးကတည်းက လမ်းမပေါ်မှ ငြိ ဖြတ်လာတာမြင်သ
ည်။ ။ ငြိ ရဲ့ အကြည့်...ထိုကောင်ကလေးရဲ့ အကြည့်တို့ ကို မြင်သည်။ ။

ကောင်လေးက ကားရွှေ့ရင်း...ငြိ ကို နောက်တစ်ချက်ထပ်ကြည့်

တာမြင်လျှင်ကား တီတီစိတ်ထဲ မှာ မနာလိုသဝန်တို့ခြင်းတို့ အလိပ်ထဲ ကာ အုံ့ဖွဲ့လာသည်။ ။ ကောင်ကလေးများ ဟာ သူမကိုမှ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားကြသနည်း။ ငြိ က ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့နိုင်လို့ ပေါ့...ဟု တွေးကာ မဝတ်မစားနိုင်သော မဆန်းပြားနိုင်သော မိမိကိုယ်ကို စိတ်နာနေကာ ငြိကို ထွက်မကြိုမိပါ။ အမေခေါ်သံကြားမှ မျက်နှာ ခပ်မှုန်မှုန်နှင့် ထွက်လာသည်။ ။

“ကိုကို...”

ငြိက ချိုင့်ကို တီတို့လက်ထဲထည့်ကာ
တီတီနားနားနှုတ်ခမ်းလေးတိုးကပ်လိုက်သည် ။

“မျက်စောင်းထိုးမှာ အိမ်ပြောင်းလာနေကြတယ် သိလား...”

“သိသားပဲ...”

“နင်လဲကြည့်နေတာလား...”

“ဒီလောက် လော်လီကားဝင်လာသံကြီးတွေ ဆူညံနေတာ... ထွက်ကြည့်မိတာပေါ့ ဟဲ့...”

“ကောင်လေးတစ်ယောက် ပါလာတယ် သိလား တီတီရဲ့ ”

“ဘယ်သိမလဲ...”

“နင်ပဲ ထွက်ကြည့်တယ်ဆို...”

“ကောင်လေးတွေ ပါမပါထွက်ကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ ကားသံကြား
 လို့ ကြည့်တာ၊ အိမ်ပြောင်း လာတာ သိရရင်ပြီးတာပဲ...”

တီတီလေသံကား...ညက်ညက်အိအိနှင့် ငြိကြီးဒေါ်များ အကြိုက်
တွေ့သော လေသံမျိုးဖြစ်သည် ။ မပွင့်တစ်ပွင့် တိုးစိတ်ကာ

မနည်းခေါင်းရှေ့တိုးနားထောင်ရသည် ။ ကျောင်းမှာ ကျူရှင်မှာ ကောင်ကလေး များ နှင့် မဖြစ်မနေစကားပြောစရာ ကြုံလျှင်ကား ပိုတိုးသွားတတ်သည် ။ ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချကာ ကိုယ့်သွားကြားရုံ ကိုယ်ပြောနေသဖြင့် နားထောင်ရသူ ကောင်ကလေးအဖို့ သူ့မျက်နှာနား နားရွက်ကပ်ကာ နားထောင်ရတတ်သည် ။

ဤမျှတိုးတော့ အိန္ဒြေသိက္ခာကို ပြန်ထိခိုက်စရာဖြစ်သည် ။

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်...”

“ဒါများ ဆန်းသလား ငြိ...”

“ဆန်းတယ် ဆန်းတယ်...။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်လေးဟ...။ မြင်နေကျကောင်လေး တွေပုံ မဟုတ်ဘူး ၊ မှုန်တေတေနဲ့ ...၊ ဘယ်လိုလေးမှန်းမသိဘူး၊ အသားဖြူဖြူ ပါးကလေးက ရဲရဲလေး၊ နာမည်က ရှမ်းလေးတဲ့ ...ချစ်စရာလေးဟယ်...”

တီတီက မုန့်လှယ်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“ဒီလိုဖြစ်စရာလား၊ နင်က မိန်းကလေးလေ ငြိ ရဲ့ ...”

တီတီပြောပုံကြောင့် ငြိမှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ငရဲကျတော့ မလိုဖြစ်နေသည် ။

“မိန်းကလေးဖြစ်တော့ဘာပြုလဲ...၊ ငါကဘာလုပ်နေလို့ လဲ။ ချစ်စရာ ကောင်းတယ် ပြောတာဘဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကွယ်ရာမှ ပြောတာ၊ သူ့ကိုဖွင့်ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငရဲအိုးထဲ ဇောက်ထိုးမကျနိုင်ပါဘူး တီတီရယ်...”

“နင်အဲသလို ရဲတင်းလို့ နင့်နောက်အကောင်တွေ လိုက်တာ....”

“နင်ကလဲ ငါ့ကြီးဒေါ်တွေ လေသံပဲ ထွက်နေတယ်”

ငြိက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ...တီတို့အမေစားဖို့ မုန့်ပန်းကန်တစ်ပွဲ ပြင်ထည့်ပေးအပြီး ဟင်းရည် ခပ်ယူဆမ်းလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သယ်ထုတ်ခဲ့လေသည်။ ။

“အေး...ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ တီတီဟင်းချက်တာ ခံတွင်း မတွေ့ပါဘူး...”

“ခံတွင်းတွေ့ရအောင်...သားကောင်းငါးကောင်းကို ချက်ရတာ ကျနေတာပဲ....”

တီတို့ အသံထွက်လာတာကြောင့်...တီတို့အမေက ဒေါသထွက်သွားသလို ဆတ်ခနဲမော့ကာ...

“အမလေး...ဒီခေတ်ကြီးထဲ ညည်းအဖေ လစာနဲ့ ဒီလောက်တောင်စားနိုင်မယ်ထင်သလား။ ငါပါကူရှာလို့ ...တတ်သလောက် မှတ်သလောက်လုပ်လို့ နော်၊ ဟင်း...”

တီတီအမေမှာ ...ကြုံလျှင် ကြုံသလို အိမ်ရောင်းအိမ်ငှားသတင်းများ စုံစမ်းကာ ပွဲစားလေး ဘာလေး လုပ်လေ့ရှိပါသည်။ ။

“အင်းလေ...အမေမလုပ်ဘူးလို့ လည်း မပြောပါဘူး၊ အမေက ခံတွင်းမတွေ့ဘူးဆိုလို့ ပြောပြတာပါ။ တီတီလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကောင်းအောင်ချက်တာဘဲ၊ တော်ပါပြီ...မပြောတော့ဘူး၊ ကောင်းလည်း အမေက ချီးမွမ်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ...”

တီတီတို့ သားအမိကား ဤသို့ပင် ပူညံ့ပူညံ့ဖြစ်နေကျ။ ထို့ကြောင့် ငြိက တီတို့ဖက်မှ ဝင်ပြီး အကာအကွယ်ပေးကာ....

“တီတီက အချက်အပြုတ်တော်ပါတယ် အန်တီကျော့ရဲ့ ၊ အိမ်မှာ ဖြ

င့် ကြီးကြီးမြတ်မြတ် ကြီးကြီးလှ တို့ က တီတီကို နေ့တိုင်းချီးမွမ်းနေရတာ၊
ငြိကိုလည်း တီတီအတူ ခိုးခိုင်းရတာ၊ တီတီက တော်ပါတယ် အန်တီ
ကျော့ရယ်...”

တီတီက...သူ့မောင်လေးကို တစ်ပွဲပြင်ဆင်ကျွေးအပြီးသူပါ တစ်ပန်း
ကန် ထည့်စားနေပြီး၊ မျက်နှာကလေးကားမှုန်မှုန်။ တီတီသည် ...မပြည့်
စုံရသော ဘဝ၌ အပျိုအရွယ်ပေါက်ကလေးအဖြစ်
လူဖြစ်နေရသောကြောင့် ထာဝစဉ်သူ့ဘဝ သူမကျေမချမ်း မရောင့်မရဲ
သော မျက်နှာလေးနှင့် မျက်နှာ ကလေးမှာ မှုန်နေတတ်သည် ။ ဒါကိုလူ
တစ်ချို့ကတော့ အိန္ဒြေတင်းကျပ်သော မျက်နှာထားဟု သတ်မှတ် ကြ
ပေသည် ။

သူဌေးရပ်ကွက်နှင့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် စပ်ကြားအလယ်၌ ဟိုမ
ရောက် ဒီမရောက် အခြေအနေ မျိုး၌ နေရသောကြောင့်လားမသိပါ။ တီ
တီသည် လူချမ်းသာနှင့်ယှဉ်ကာ ကိုယ့်ဘဝကို မကျေနပ်တတ် သလို...
ဟိုး တစ်ဖက်က လူဆင်းရဲ တဲပုပ်တို့ နှင့်ပါ တစ်ချိန်ထဲမှာ နှိုင်းယှဉ်နေရ
သဖြင့် ဘဝင်ကလည်း ခပ်မြင့်မြင့်ထားနေရပြန်သည် ။ ထိုသို့အနေအ
ထားမျိုးမှ လူမျိုးမှာ စိတ်ထားမှန်မှန်ထားတတ်မှ သာ နေပျော်နိုင်ပေသ
ည် ။ ယခု တီတီကား သူ့ဘဝ သူမနေပျော်။ ငြိ လိုအနေအထားနှင့် ယှဉ်
ကာ သိမ်ငယ်တတ်သကဲ့သို့ တစ်ဖက်က တဲပုပ်ကလေးတို့ နှင့်ယှဉ်ကာ
ဘဝင်မြင့်ချင်လာပြန်စိတ်က ငြိဖက်သို့ တဖန်ရိုက်ခတ်ကာ... ဘာဂရစို
က်စရာလဲ...ဟု အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေသော မာနတရားမျိုးနှင့် မိ
န်းကလေးတည်း။

ထိုစိတ်မျိုးနှင့် လူစားသည် ...တစ်ဖက်လူချမ်းသာ၏ ဝတ်စားဆင်
ယင် သုံးစွဲနေထိုင်မှုတို့ ကို အလကားနေရင်း အထင်မကြီးဘဲ...အားမ

ကျပေါင်ဟု အောက်ကလိကာ အမြင်နှင့်ရှိတတ်လေသည်။ ။ တဲပုပ်ကိုလည်း ကရုဏာမသက်... တိုက်ကြီးထဲကိုလည်း မုဒိသာမပွား... ဘယ်သူ့ကိုမှ မေတ္တာမထားနိုင်ဘဲ ကိုယ်နှင့် ကိုယ်ချင်းရန်ဖြစ်ကာ လောက၌ လူဖြစ်ကျိုးမနပ်သူမျိုးတည်း။

မိဘကိုယ်၌ က စိတ်ထားတတ်က သားသမီးအပေါ်သွန်သင်ကာ စိတ်ထားတတ်အောင် ဆုံးမနိုင် လျှင်ကား ကောင်းမည်။ မိဘကိုယ်၌ က စိတ်မထားတတ်။ တီတို့အဖေသည် ထူး၍ မဆိုးသော်လည်း မိန်းမထံ လခအပ်လိုက်ပြီးလျှင် ငါဟာရှာကျွေးနေသော အရှင်သခင်...ဟူသော စတိုင်နှင့် နေချင်တတ် သည် ။ တီတို့အမေက လက်သင့်မခံ...။ မလောက်မငှတာကို ဖုံးဖုံးဖိစိ ကြည့်ကျက်လှည့်ပတ် လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မသိသိအောင် ပြောကာ ခင်ပွန်းသည် သိက္ခာကို ချတတ်သူပင်။ ထိုအခါ တီတို့အဖေကလည်း သူနိုင်ရာကို နင်းဖိသည် ။ သမီးကြီးနှင့် သားအငယ်သည် တစ်ခါမှ ဖခင်ထံမှ နူးညံ့မှုမရ။ အကြိမ်းအမောင်းသာရနေသည်။ မိခင်က အပြင်ထွက်ကာ ရနိုင်ရာ ရနိုင်လမ်း ရှာဖွေကြိုးစားတာ မှန်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဤအတွက် အင်မတန် လက်မထောင်တတ်လေသည်။ ။

ဖခင်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံသူ့ဘက်ကပင် ငွေပိုဝင်နေသော မိခင်က...ဖခင် လုပ်သကဲ့သို့ပင် သူပါ ဘုရင်မတစ်ဆူကဲ့သို့ ငေါက်ငမ်းဆက်ဆံသည် ။ မြေဇာပင်ကားသားနှင့် သမီးပင်။ ထိုအခါ ကလေးတို့ စိတ်သည် ကြည်လင်မှုကင်း၍ နောက်ကျိညစ်ပတ်နေပေသည်။ ။ ဘယ်သူ့အပေါ် သူတို့ စိတ် ထွက်ပေါက်ကို ပွင့်ရမည်ဟု ရှာဖွေသည်။ ။ တန်းတူ သူငယ်ချင်း၌ သော်၎င်း၊ ဗိုလ်ကျချင်သည် ။ ဗိုလ်ကျ မရလျှင် သူ့စိတ်ကလေးမှာ အပုပ်ဘက်ကဲ၍ အကောင်းမမြင်ဘဲ ကွေ့ကောက်ချင်သည်။ ။

တီတီမောင်လေးသည် အလွန်ဆိုးသော ကလေး၊ လက်မြန်ပြီး ရက်စက်သော ကလေးအဖြစ် ကလေးလောက၌ နာမည်ကြီးလျက် တီတီကား ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလိုတတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ကိုယ်မရနိုင်သောအရာကို မကြိုက်ပါဘူးဟု စပျစ်သီးချဉ်တာမျိုး...ကိုယ်မရတာကို သူများ ပါမရလျှင် ကျိတ်ဝမ်းသာသော မစားရသည့်အမဲ သဲပေစေလိုစိတ်မျိုး အတွင်းဖက်၌ ရှိလေသည်။ ဤသည် ကား သူတို့ မိသားစုပုံစံကိုက ပေးအပ်သောစိတ်အနေအထားဖြစ်သည်။ သူတို့ ရုန်းထွက်မရ...။

တီတီသည် သူ့အိမ်တွင် အပြင်မှာ ထက်ပို၍ လွတ်လပ်စွာ မှုန်တေတတ်လေရာ တီတီအိမ်သွား လည်တိုင်း တီတီမျက်နှာ ပုပ်သိုးနေသည်ကိုသာ ငြိ တွေ့ရသည်။ သူတို့ မိသားစုသည် သီရိဂေဟာမဖြစ်ဘဲ ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အပြစ်တင်ဖို့ အကွက်ချောင်းနေကြသည်။ တီတီအိမ်သွားရလျှင် ငြိ မပျော်ရသော်လည်း ငြိသည် တီတီကို ခင်၍ ၎င်း၊ တီတီအိမ်ကိုပဲ သွားလည်ရသည်။ ငါးခါလာဖြစ်မှ တီတီက တစ်ကြိမ်လာတတ်သည်။ လူချမ်းသာအိမ်မို့ အလကားနေရင်း မလာချင်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း ကျောင်းတက်သည့် ငြိနှင့် ကျောင်းကိုတော့မူ အမြဲအတူလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့...ငြိ...၊ ကန်ထရိုက်ဦးပွဲ သားက ညည်းကို မရရင် သတ်သေမလိုလို့ ဆိုပါလား၊ ဟိုဖက်လမ်း ရောင်းစရာအိမ်ရှိတယ်ကြားလို့ သွားမေးရင်း ပွဲစားကိုကျော်ပြောပြတာ...”

“ပြောတတ်ပါဘူး အန်တီကျော့ရယ်...”

တီတီအမေက ဤသို့ကိစ္စမျိုးကိုလဲ စိတ်ဝင်တစားရှိတတ်ပါသည်။ တီတီသည် မုန့်ဟင်းခါး စားနေလျှက်မှ ...

“အမလေး...တီတီတော့...အဲဒီကောင် လာကြိုက်တာခံရတာနဲ့ တင် သတ်သေပစ်မယ်။ အဖေ ချမ်းသာတာတစ်ခုရယ်...၊ သူ့သားက ဘာတစ် ခုမှ အသုံးကျတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အလကားကောင်ကြီးပါ..”

“ဟဲ့...ရုပ်ကလည်း ချောရှာပါတယ်ဟဲ့....”

“ချောတာ ပြုတ်သောက်လို့ မရဘူးလေ...”

ငြိသည် သူတို့ သားအမိ စကားနိုင်လှ အငြင်းအခုန်ကိုငိုငို၍ သာ နား ထောင်နေလိုက်သည် ။ သူဝင် ပါဖို့ မလို...။ တီတီအမေက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက် စိတ်ဝင်တစား စကားလုပ်ပြောတတ် သလောက် ...တီတီက ...ငြိကို ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက်...ကြိုက်သူကို ရှာကြံ ကြံဖန်ပြီး နှိမ့်ချဖို့ ထာဝစဉ် အကြောင်းပြရှိတတ်သည် တည်း။ ထိုအငြင်းအခုန်ကို နားထောင်ကာ ရယ်ရဟားရသည် ကိုသာ ငြိက ပျော် သည် ။

★